

зъть на мысли тѣ и характеръ тѣ на старецъ тѣ. Ако старецъ тѣ е строгъ и набоженъ, то и ученици тѣ му ходятъ съ наведены главы, а ако старецъ тѣ оставилъ дѣлoto за спасеніе връхъ съвѣсть тѣ на сѣкыго, то и ученици тѣ сѫ безгрыжны. На сѣкы случай, въ келіи тѣ животъ тѣ тече много по свободно и строгостъ тѣ сѫ по малко, отъ колко то въ мѣнастыры тѣ. Въ сякж келія може да ся памѣри и добро винце и по никако до бра закуска и кескинъ тютюнъ, можешъ да чуешъ весель разговоръ, смяхъ и даже по никако пѣсни; mistoто па около при келіите е повечето раскошно,—има дѣда ся расходишъ, и такава правилность и свободенъ животъ па чистъ въздухъ, при постоинъ физически трудъ,—рядко ся срѣща келіотъ, който да не живѣ до джлбокж старостъ. Общежителы тѣ шушнжть, че тука има много свобода, а отъ това има и по много гряхъ и мѣрски искушенія . . . . Истина, че тука вече въ много работы ся забелѣжватъ мѣрски тѣ грѣхове, още повече че тука играятъ пары тѣ—и, сами помыслете, възможно ли е да ся живѣе па св. Горѣ безъ искушение? . . . .

И тѣй, въ такива келіи памиржтъ пріютъ сичкытѣ недоволници, отъ стѣснителность тѣ па мѣнастырски тѣ уставы, сичкы опѣзы, па кои то е много мѣчно да ся откажжтъ отъ независимость тѣ си. Нѣ има отшълици съ особенно настроение, кои то само отъ това избягватъ мѣнастыри тѣ, защо то тамъ живѣе много народъ, и тѣсятъ келейный животъ съ единъ пѣль—да ся спасаватъ. Като считжтъ за грехъ сяко спошение съ хората, даже съ свои тѣ братя—калугеры тѣ даватъ обѣтъ да бѫдже вѣчно сами, желаятъ да имжтъ за свои събесѣдници не хората, а Бѣга. Такъвъ отшъликъ мѣчно намира пріютъ; повечето той пары нѣма, и отъ това неможе да земе келія съ кырія, и като изобиколи цяла Св. Горѣ, той ся памѣства въ никакоя отъ